

Moje soukromí. Nekoukat, nešťourat!

Soukromí se dá chápat různými způsoby. Mohu to být pouze já, nebo také celá moje rodina. Jsou to informace, myšlenky a všechno, co se týká pouze mne. To je moje soukromí. Vždy platí, že když mám něco soukromého, musí to zůstat u mě nebo o tom smím pouze já vědět. Pod pojmem soukromí si nejčastěji můžeme představit různé dotazníky či formuláře, které mnohdy bezhlavě vyplňujeme, a všechno se týká našeho soukromí. A my ho tím narušujeme. Každý musíme sám za sebe určit, co o sobě nebo o našem soukromí můžeme druhým říci. Porušení vlastního soukromí totiž může končit také tragicky a nemusíme si to uvědomovat. Vše má samozřejmě své meze, v naší republice například existuje Zákon o ochraně osobních údajů, takže i společnosti a jednotlivci, kterým své soukromí předáváte, mají hranice.

Soukromí však není jen o formulářích. Představte si situaci, kdy potřebujete být na chvíli sami. Každý z nás má občas tu potřebu, důvodů může být pozhnaně. A tak se zamknete ve svém pokoji a přemýšlíte. Vaši mysl však nemusí napadnout, že za dveřmi může stát někdo další a poslouchat vás, váš telefonický rozhovor nebo vás sledovat klíčovou dírkou. Dalším případem narušení vašeho soukromí může být situace, kdy se během krásného, slunečného dne se svým přítelem či přítelkyní procházíte kolem lesknoucí se, šumivé řeky, užíváte si svobody a nemáte ponětí o tom, že celou dobu vás „tajně“ následuje nebo dokonce fotografuje další osoba. To je samozřejmě také narušení soukromí vás obou. Dalších případů týkajících se soukromí může být mnoho, nedají se vyčíst všechny.

Jak je soukromí důležité pro mne a pro nás všechny? Určitě bychom jej neměli brát na lehkou váhu. Již jsem psal, že na to v různých případech můžeme také zle doplatit. Na druhou stranu jsou však situace, kdy nemáme na vybranou a část svého soukromí musíme předat někomu dalšímu. Například zmíněné formuláře, žádosti o služby bank, realitních kanceláří, seznamovacích agentur a další. Naštěstí pro nás jsou takto sdělené osobní informace chráněny zákonem a daná společnost je nesmí šířit dále. V těchto případech se tedy o své soukromí nemusíme běžně obávat, ale sami musíme v životě zvažovat, komu a co o sobě můžeme sdělit nebo jak se před narušením vlastního soukromí chránit.

Nastává otázka, zda je soukromí ve světě opravdu respektováno a jak se jeho narušování bránit. Všichni máme se svým soukromím jistě zkušenosti a zážitky. Vzpomeňte si na základní školu a vztahy mezi dětmi. Nemusel(a) jste to být zrovna vy, ale jistě se našly případy, kdy spolu dvě děti byly šťastné, zkrátka si rozuměli více a jejich spolužáci se jim posmívali. Pamatuji si na to i já. Považoval bych to za narušení soukromí, dokonce možná šikanu. Vezměme to ale s nadhledem, děti v raném věku nad soukromím tolik neuvažují. Na všechny to přijde po čase, získáváme zážitky a zkušenosti a učíme se. V některých případech může platit pořekadlo „Za chyby se platí.“ Jak ale neplatit a přesto si zachovat své soukromí bezpečně? Myslím, že se ve velké míře nemůžeme bránit nikým jiným, než sami sebou. Zkrátka si musíme dát pozor a důkladně rozvažovat, co o sobě prozrazujeme, která místa navštěvujeme a za jakých okolností, a především, s kým máme „tu čest“. Než někomu něco řekneme nebo se jinak zachováme, prověřit si, co je to za člověka nebo společnost. Pokud v sobě sami nemáme dostatek rozvážnosti a racionálního myšlení, nepomůžeme si a můžeme na to doplatit.